

AHOJ DĚTI!

Setkáváme se na samém konci adventu a také naposledy v tomto kalendářním roce. Věřím, že jste se v adventní době na Vánoce dobře připravovaly, snažily se splnit náš úkol a nepromarnily ten nádherný čas očekávání narození Ježíška.

Dnes už se na adventním věnci rozzáří i poslední čtvrtá svíčka, což vždycky prozrazuje, že Vánoce jsou již velmi blízko. Štědrý den, do kterého se zítra ráno probudíme, stojí za dveřmi. Všude už voní vánoční cukroví, jehličí, na misce se lesknou krásná jablíčka a další ovoce. Nemůže chybět vánočka a ořechy a také svíčka, jejíž plamínek kolem sebe rozlévá betlémské světlo. A určitě nebudou večer pod stromečkem chybět ani dárky. Všechno tohle by ale bylo málo, kdyby nám scházel betlém. Betlém znázorňuje právě tu důležitou událost, kterou o Vánocích tak krásně slavíme – narození Ježíška. Takže na to pamatujme a také za to poděkujme.

Všechno to, o čem jsme si povídali, máme na vánočním obrázku a to hned dvakrát. Oba obrázky se ale liší v 15 rozdílech. Zkuste je najít a pak si vše vymalujte barvami.

(Otazníček)

Pro starší:**ZAVŘENÉ DVEŘE**

Začíná se stmívat. Po kamenité cestě jdou pomalu poutníci. Před malou chvílí se za mrakem vyhoupl na oblohu měsíc a zalévá tak všechno svým stříbrným světlem. Na zem dopadají stíny, které kopírují siluety našich poutníků. Muž v dlouhém plášti se opírá o hůl a vede oslíka, na kterém sedí žena. Její oděv už nestačí skrýt to, že se jí brzy narodí děťátko. Sedí se skloněnou hlavou a pociťuje velikou únavu. A to jsou na cestě teprve první den. Myslí na Pána Boha. Je to určitě jeho vůle, že museli opustit domek v Nazaretu a vydat se na dlouhou cestu do Betléma. Znovu ji v uších zní ta zpráva o sčítání lidu a o císařově rozkazu, že se každý musí nechat zapsat ve městě, odkud pochází jeho rod. Myslí na kolébku, kterou Josef chystal pro maličké a která musela zůstat doma. Mrazivý pocit z nejistoty, kdy a kde se narodí její dítě, projede celým tělem a zastudí víc než odpolední déšť, který promočil jejich šaty. Znovu vše svěřuje Pánu. Po chvíli ji z úvah vyruší Josefův hlas. Zastavují pod rozložitým fíkovníkem, který jim bude pro dnešní noc poskytovat střechu nad hlavou. Josef pomůže Marii z oslíka dolů a snaží se ji potěšit pár vlídnými slovy. Po společné modlitbě unaveni usínají.

Brzy nad ránem se oslík hlasitě ohlásí a probudí Josefa i Marii. Je čas pokračovat v cestě. Nad obzorem vystupuje slunko a hned se zdá být všechno veselejší. I Maria se usmívá a cítí se dobře. Dokonce odmítá oslíka a jde s Josefem pěšky. Cesta je teď rovná a Maria je odpočatá. Ale její stav ji přece jen nenechá jít moc dlouho. Prudce se také zhorší počasí a cesta je místy dost neschůdná...

Maria zase sedí na oslátku a připadá jí ta několikadenní cesta nekonečná. Navíc čím dál častěji pociťuje, že její děťátko už nebude chtít dlouho čekat. Schyluje se k večeru a únava je čím dál víc neodbytná. Oslík namáhavě stoupá do kopce a jde opravdu pomalu. Maria na chvíli zavírá oči a vzpomíná na Nazaret. Najednou slyší radostný Josefův výkřik. Otevře oči a v dálce zahlédne tolik očekávaná světla, která svítí z oken betlémských domků. Slzy, které se před malou chvílí draly do jejich očí, teď vytryskly v proudu radosti, že konečně dorazí do cíle cesty.

Zanedlouho už procházejí betlémskými ulicemi a hledají nocleh. Po nocích pod širým nebem už oba touží po přístřeší a trochu toho pohodlí na spaní. Josef zatluče na dveře a čeká. Uvnitř hostince je veselo, je slyšet hlasitý smích a spoustu hlasů, které se mísí do velkého hluku. Dveře zůstávají zavřené. Maria je smutná. Cítí své děťátko, jak se hlásí na svět a nemají nocleh.... Josef ji utěšuje, že najdou jeho příbuzné a ti je určitě vezmou pod střechu. S nadějí pokračují dále. Další dveře, další odmítnutí? Tentokrát se dveře otevřou. Muž si pohledem měří unavené a chudě vypadající poutníky, navíc žena může každou chvíli porodit... zavrtí hlavou a odmítá se slovy, že už nemá místo. Maria cítí, že se jí začíná točit hlava a jakoby z povzdálí ještě zaslechne cosi o nějaké stáji za městem...

Kolik dveří zůstane zavřených, když na ně Ježíš tluče. Jak velké závory dáváme na dveře, aby se náhodou neotevřely. Kolik zámků tam navěsíme... Zbytečně. Vždyť Ježíš za námi přichází s láskou, jde nám pomoci, tak jako tenkrát v Betlémě.

Zkusme Mu letos skutečně opravdově a nově otevřít, protože tluče i u „tvých dveří“.

(EJ)

